

ΕΝΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΙ

ΤΟΥ Μ. ΠΡΟΒΙΝΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΣΚΑΛΥΨΙΣ

(Σ' ένα κολλέγιο έξω από το Παρίσι, με οικοτροφείο για τους μαθητές. Είτε περίοδος διακοπών και όμως μερικοί μαθητές σπανίως αφήνουν το οικοτροφείο. Μεταξύ αυτών εινε και δυο αδελφοί, ο Άλμπερτος, δεκαεπτά ετών, και ο Αϊμίλιος, δεκάξη. Μεγαλώσαν στο κολλέγιο, γιατί οι γονείς τους έχουν πάρει διαζύγιο από χρόνια, και δεν βγαίνουν, παρά μια φορά το μήνα, για να επισκεφθούν διαδοχικώς ο ένας τον πατέρα του και ο άλλος τη μητέρα του. Κάθε φορά γυρίζουν στο κολλέγιο πιο μελαγχολικοί. Έχουν αποκτήσει, παρά την ηλικία τους, ώριμο ανδρικό ύψος, ανταλλάσσουν τις εντυπώσεις των και αγαπούν πολύ ο ένας τον άλλον, σαν από ανάγκη ν' αναπληρώσουν ό,τι δεν βρίσκουν αλλού και ό,τι τους λείπει τόσο χρόνια τώρα. Τώρα μόλις έχουν επιστρέψει από την τελευταία τους έξοδο και συνομιλούν στο δωμάτιο του Άλμπερτου.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (βλέποντας τόν αδελφό του φλιμμενόν όσο κι αυτός). — Δεν εινε και τόσο ενչάριστες για μας αυτές η ημέρες της έξοδου, που ηργαυουμε στην οικογένειά μας...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (πικρά). — Ά, ναί ! Στην οικογένειά μας ! Νά πάρη η όρη !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Μήπως είχες ιστορίες με τόν πατέρα ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ά, όχι !... Έτσι το είπα...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Πώς πέρασες μαζί του ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Τά συνηθισμένα. Κάναμε μια επίσκεψη σ' ένα Μουσείο και έπειτα πήγαμε σέ μια διάλεξι...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (με παράξενο ύφος). — Θαρρώ πως ο γέρος μας κάνει τόν ενչρατή.

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (κάπως έκπληκτος). — Γιατί το λές αυτό ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Έτσι... Έγώ με τη μαμά πήγαμε στο θέατρο... σ'ένα βαριετέ, καταλαβαίνεις... με τραγωδιάκι και με χορούς. Νά σου πω την αλήθεια, με στενοχωρεί να τά βλέπω αυτά μαζί με τη μαμά...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Νομίζεις πως μας διασεβάσαν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί. Μαζύ μας ήταν ο γέρος στρατηγός και ο άλλος, εκείνος, ο Μοράν...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (γλωμιάζει). — Πάει αυτός ο Μοράν ;...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (τόν διακόπτει). — Σου είπα τίποτε πάλι ο μπαμπάς ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ό μπαμπάς ; Όχι, τίποτε...

Γιατί ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Γιατί το λές κάπως παράξενα.

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Έμεινε όλη τη μέρα μόνος με το μπαμπά ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Όχι. Το μεσημέρι είχαμε μερικούς προσκεκλημένους. Ήταν και μια γυναίκα, που ο μπαμπάς την παρακάλεσε να κάνει χορή οικοδεσποίνης...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ήταν νέα ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι, απεναντίας. Ήταν άσχημη και φορούσε μαύρα... Νά σου πω, Αϊμίλι... Κάτι έχεις σήμερα να μου πης και διατίζεις...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί, εινε αλήθεια... Μα και σι κάτι έχεις να μου πης και επίσης διατίζεις...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (σοβαρά). — Πες μου ένα ποτότος. Είσαι ο μικρότερος. Τι συνέβη ; Μήπως φάνησαν τίποτε σ' εσπέρτα ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Όχι... Μα η μαμά μου έκανε κάτι ενչαρηθείσες για τόν μπαμπά !

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ή μαμά ; Ά, περίεργο ! Σήμερα ιδόλας...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Γιατί ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Γιατί και ο μπαμπάς το ίδιο έκανε σήμερα σέ μένα για τη μαμά... Εινε περίεργο. Για λέξη. Πώς σου τά εινε η μαμά ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Νά, πρώτου φίλου... Εμίσταε μόνου στο δωμάτιο, άόμην δεν είχαν ανάγκη τα φουτά... Δεν έβρω πως μουζατα κάποτε - κάποτε η επιθυμία ν' αγαπάω... Πλησίονα τη μαμά, που δεν έλεγε τίποτε στο μεταξύ, της πήρα το χέρι και άρχισα να της το φιλάω. Έπειτα έκανε μια κίνηση, με τράβηξε πιο κοντά και μ' έσφιξε δυνατά. Με φίλησε και μου είπε : «Φαίνεται μελαγχολικός σήμερα... Γιατί ; Μήπως δεν έμεινε ενչαρηστικός κοντά μου ; Και όμως έγω φροντίζω να διασεβάσετε όταν ερχοσете και με βλέπετε, αντί να σάς στενοχωρώ με τά Μουσειά και τις διαλέξεις...»

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ήταν ύπαινηγός για τόν μπαμπά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί, Έγώ της είπα : «Μαμά, δεν πρέπει να βρίσκετε κοντά τόν μπαμπά. Άπό φυσικό τόν προτιμά τά σοβαρά πράγματα...» Έπειτα δεν μου απάντησε. Μα σέ λίγο, μου είπε έξωρα, με διαφορετικό τόνο : «Άκουσε, αγαπητό μου παιδι, σέ λίγο τον καιρό θα φύγησ από το κολλέγιο, θα είσαι πάλι ελεύθερος στη ζωή. Είσαι άρκετά μεγάλος, για να μάθης την αλήθεια, να έξεις πάλι αυτά αιλία χρώσες τούς γονείς σου... Ή φροντίσται τόν μπαμπά σου εινε προσοχηρά μόνικα και τίποτε άλλο. Ό μπαμπάς σου, όταν έβρω ήμουν άόμοια γυναίκα τον, εινε σπνδεθη με μια άριστία, που σήμερα ξη μαζί του, σαν να εινε παντορ μένου...»

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (άνατηδόντας). — Ή γυναίκα που εβδα σήμερα στο μπαμπά ! Αιτήν, που παρακάλεσε τάχα να κάνει χορή οικοδεσποίνης !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί ! Χωρίς άλλο !... «Όταν τόν έμαθα, έκκολούθησε η μαμά, ένοιωσα μια λύπη, μια πίκρα... Και όταν είδα πως ήταν άδύνατο να διορθωθούν τά πράγματα, προτίμησα να μείνω μόνη μου... Άκουσε, αγαπητό μου παιδι, αυτά δεν σου τά λέω, για να σέ κάνω να μην αγαπάς πειά τόν μπαμπά σου. Μα έμένα, πρέπει να μ' αγαπάς περισσότερο. Πάντοτε εδώ θα βρίσκησ ένα καταφύγιο, μια θερμή μητρική φωνή !...» Και όταν τά είπα αυτά η μαμά, άγκαλιασθήκαμε και κλάψαμε μαζί πολλή ώρα...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ά ! Αιτά σου είπα η μαμά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί... Μου είπα και άλλα πολλά πράγματα άόμην... Πώς την περιτριχοιώνου καλό φίλου, πως ένας τούλάχιστον απ' αυτούς, της εινε πολύ άφοσιωμένος...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (άπότομα). — Ό Μοράν ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί, αυτός ! Ά, τί άσάνομια όταν η μαμά μου μιλά για τόν τόν άνθρωπο... Θέλησα να πω κάτι, μα δεν τόν κατώρθωσα. «Ό κ. Μοράν, εκπρόσθε η μαμά, εινε καλός, ενչνεγικός άνθρωπος, χορήσ καριό !...» Και έκπλοούθησε να τόν έξυμώσ σ' αυτόν τόν τόνο, ώσπου αυτός ήρθε, και τότε καθήσαμε στο τραπέζι... Μα, για πές μου, με τόν μπαμπά τί συνέβη ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (βαθεία μελαγχολικός). — Σου είπα πως καθήσαμε να φάμε τόν βράδυ... Έπειτα από τόν φαγητό, ο μπαμπάς με πήρε στο ίδιαιτερο γραφείο του. Άρχισε πρώτα να μου λέη πως μεγάλωσα πειά, πως σέ λίγο θα βγω στην κοινωνία και πως είμαι πειά σέ ηλικία που μπορώ να μάθο όλες τίς αλήθειες, σου κι αν εινε πικρό... Και πήρε ένα ύψος, για να μου τά πη όλα αυτά... Έπειτα πρόσθεσε : «Και τώρα πρέπει, αγαπητό μου παιδι, να έκπλοούθησ ένα καθήκον... Ήνα καθήκον, που μου κάνει μεγάλη φίλην, γιατί πρόκειται να σου μιλήσω για τη μαμά σου, και να μεταχειρισθώ λόγια πολύ διαφορετικότερα από ό,τι έπιθυμώ... Πρέπει όμως, γιατί δεν θέλω, στην ηλικία που βρίσκεσθε, έσύ και ο Αϊμίλιος, ν' άγνοήσ μερικά πράγματα...»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Χι... Και σου τά έλεγε αυτά, ένω στο διπλανό δωμάτιο τόν περιμενε η... Τι σου είπα για τη μαμά ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Άρχισε να τίν κατηγορή !

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Νά τίν κατηγορή ; Για τί ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Πώς δεν στάθηκε μια σέξγνος καθώς πρέπει... Πώς με τίν ελαφρότητα της, με τίς τρέλλες της, τόν άνάγκασε να ζήτηση διαζύγιο !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Νά σου πώ... Πρέπει να παραδεχτούμε πως η μαμά εινε λιγάκι άπείριστη... Μα τίποτε άλλο !

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι... Και κάτι άλλο άόμην ! (Ό Αϊμίλιος τού ρίχνη ένα βλέμμα γεμιστό άγνοια.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Όχι, δεν μπορώ να τόν πώ... Δεν μπορώ να σου επαναλάβω τόν τί μου είπα... Αιτή η λέξη με πίνγει... με σποτώνει !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (με μεγάλη ταραχή και με πέσμα). — Λέγε, λοιπόν, πές το ! Πές πως η μαμά άγάπησε, πως έχει έναν έρ...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (άπότομα). — Όχι, όχι !... Μην τού πής ! Μην τόν σπικληρώσεις, δεν πρέπει... Σόπα !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Έναν φίλο... Έ ; Αιτό εινε ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (κατεβάζει τόν κεφάλι). — Ναί !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ή μαμά ; (Ό Αϊμίλιος γίνεσαι : «ναί».)

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Όχι !... (Κλαίνε σ' ό δινό.)

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (κάνει μια προσάθεια). — Έλα, λοιπόν !...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (άνατηδόντας). — Όχι, δεν εινε αλήθεια ! Ό Μοράν κάνει άπόλυτ φλέοτ της μαμάς και η μαμά τού δέχεται, γιατί φαντάζεται πως ο κήρος αυτός της εινε άφοσιωμένος. Μα, από τόν σημείο αυτό ως τόν... Ά, όχι ! Δεν θα τόν πιστέψω ποτέ !...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Ούτ' έγώ !

(Ακολουθεί μικρά σιωπή. Οι δυο άδελφοί στέκουν συλλογισμένοι.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (σηκώνει τόν κεφάλι). — Και σι, τί απάντησες σέ όλα αυτά ;

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Τίποτε. Έμεινα άκίνητος, βουβός, χωρίς να έξωρα τί έπρεπε να πώ... Ό μπαμπάς μου πρόσθεσε πως κοντά του θα βρίσκησ πάντοτε άγάτη και προστασία...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Όπως και η μαμά... Ό καθένας κιντάρει να μιάς πάρη με τόν μέροσ του, να μιά καταλαλή !...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ (έπειτα από έναν βαθύ στεναγμό). — Θάταν καλύτερα αν τά κρατούσαν για τόν έναίτο τούς αυτά που μιάς είπαν σήμερα.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ. — Ναί, σποστέ εινε αυτό. Και πορ πάντο, ο μπαμπάς ! Και η μαμά, φταίει κι αυτή, φυσικά, μα κάνει λιγότερη εντίπωση ό,τι λέγεται για τόν μπαμπά... ένω για τη μαμά...

ΆΛΒΕΡΤΟΣ. — Τι είπες ; Ά, ναί, για τη μαμά... Κι' έγω που τίν άγαλάσασ και τη φίλησα σήμερα... Πού ν' έξωρα πως κι ένας άλλος άνθρωπος τίν άγκαλιάσει έπίσης και τίν φιλέ, μα τόσο διαφορετικά...

ΑΙΜΙΛΙΟΣ (συντετριμμένος). — Σόπα !... Σόπα !... Δεν εινε ά-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η ζωή στα Αθηναϊκά σαλόνια άλλενα. Δύο και δύο πέρα κάνουν : Ο κ. Βενιζέλος...μέγας χαρτοπαίκτης !... Η καταπληξής της Θεσσαλίας χωριάς. Ο κ. Δήμος Βρατσάνος κι' ο...Ηρώδης. Τα Γαλλικά του Αθηνάϊκου μαγαζιού. Ο Ροΐδης και οι καλλιμαρσί. Ο πριγκιπή Γεώργιος στην Κρήτη. Τα μανταρινάκια του περιεσάρχη, κλπ. κλπ.

ΙΑ φορά στα Αθηναϊκά σαλόνια δέν παίζανε χαρτιά. Κατεγίνοντο σ'ε χαριτωμένες συζητήσεις και σ'ε πνευματικά παιχνίδια.

Σ' ένα τέτοιο σαλόνι έτεθη ένα βράδυ το έρωτμα :

—Πότε δύο και δύο...δέν κάνουν τέσσερα ;

—Ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου απάντησε :

«Ο Ούγκω λέγει ότι στην αριθμητική ένα και ένα κάνουν δύο, αλλά στον έρωτα ένα κι' ένα κάνουν...ένα !...»

Ο μακαρίτης ποιητής Πολέμης απάντησε :

Δύο και δύο στόματα, φιλομωπα με πάθος, κάνουνε χελιά...οκτώ, χωρίς κανένα λάθος !...»

Ο Μιχ. Μητσάκης ελε :
«Στον έρωτα ένα και ένα κάνουν ένα. Στο γάμο...δύο θέλει ο Θεός !...»

Ο κ. Δαριλέξης απάντησε :

«Μένον οι όφθαλμοί των έρωτευμένων κάνουν τον αριθμό δύο, ενώ είνε τέσσερις !...»

Και ο κ. Χατζηδάκις :

«Τά 2—1000 (τά δύο χελιά) κάνουνε έναν άσπασμόν !...»

Όταν ο Βενιζέλος, μετά τη συνθήκη των Σεβρών, επέδειξε μέσα στη Βουλή τον χάρτη της Μεγάλης Ελλάδος, ο κ. Πάπ, μιλώντας με μερικώς φίλους του για τους πιο όνομαστούς χαρτοπαίκτης των Αθηνών, τους ελε :

—Ο πιο μεγάλος χαρτοπαίκτης της Ελλάδος είνε ο Βενιζέλος.

—Ολοι ξεπλάγησαν, φυσικά, γιατί ήξεραν πως ο Βενιζέλος δέν χαρτοπαίζε ποτέ.

—Τί λές, βρε άδερφε ; ελεπ στον κ. Πάπ.

Ο Βενιζέλος χαρτοπαίζε !...»

—Μάλιστα, απάντησε ο κ. Πάπ. Παίζει διαρκώς με τον...χάρο της Ελλάδος !...»

Όταν, κατά τον πόλεμο του 1897, οι Τούρκοι κατέλαβαν την Θεσσαλία, πολλοί Θεσσαλοί άφησαν τά χωριά και τάς πόλεις των και κατέβηκαν πρόσφυγες στην Αθήνα.

Την παραμονή λοιπόν της Πρωτοχρονιάς του 1898 μιá άφελής χωριά, από κάποιο χωριό της Λαρίσισης, πρόσφεζ στην Αθήνα και αυτή, έτυχε να βρεθί στην όδον Έσφι, όπου γινόταν πανηγύρι με ζουμαφι και ροκίανες, για το ξεπροβόδιαμα του παλιού χρόνου.

Η φτωχή Θεσσαλή, μη ξερόντας τί συμβαίνει, άρχισε να ρωτά τούς διαβάτες :

—Μπας κι' έφυγε ο Άγας από τη Λάρισα και χαιρώνται και γιοτάζουν έτσι διά όλοι τούτοι ;...»

Μιά φορά ο κ. Δήμος Βρατσάνος δημήθινε την ύλη της «Εσπερινής» του Ταβερλίδη.

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων και τά παιδάκια γύριζαν κι' έλεγαν τά Κάλιατα.

Μπουλούια λοιπόν από αυτά μπιάννε κάθε λίγο στην «Ακρόπολι», όπου ήταν και τά γραμεία της «Εσπερινής», και ξελαμπαγώνοντανε για να τά ποινε.

Ο κ. Βρατσάνος όμως, που είχε τη σκοπόδα της «Ύλης» εκείνη τη στιγμή—όλοι οι συντάκτα είχαν φύγει—φώναζε να τον άρψουνε ήσυχω. Μά ποί ν' άκούσουνε έτσι...»

Τότε ο κ. Βρατσάνος, αφού είδε πως τίποτε δέν έκανε με τά λόγια, στάθηκε, σκεφθηκε μιá στιγμή, και τούς ελε :

—Αι' άν ήταν τέτοια τά παιδιά που σκότισε ο Ηρώδης, ...καλά τούς έκανε !...»

λήθεια !...»

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—«Αν όμως ήταν αλήθεια ;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Τί, δέν φαντάζεσαι πως μπορεί να είνε και παραμύθια

όλες αυτές η ιστορίες που μας διηγίθηκαν σήμερα ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—«Α, να !... (Σηκώνεται μελαγχολικός). Και όμως !

Αυτή είνε η ζωή !... Να σον παύ, Αιμίλιε, έχω δέν θά παντρευτώ ποτέ μου !...»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.—Κι' έχω δέν παντρευτώ, δέν θ' άποχτήσω παιδιά. Δέν

πάραγει κανένας λόγος να περισσεύουν έξελναι που ιστορούνε...»

Ένας Γάλλος, της Γαλλικής Αρχαιολογικής Σχολής, πήγε τά Χριστούγεννα να ψωνίση στην Αγορά των Αθηνών.

Ένας...Γαλλομαθής μανάβης και κατά συνέπεια και άρκετά εύγευκός, τον πλησίασε και αφού τον χαρίστηκε να εγγύει, του ελε, δείχνοντάς τον τά σπαγιμένα πουλερικά του και τούς γάλους του :

—Μουσιό, βουλεβό κανέναν...Φοράντζεξ !...»

Όταν πρωτοφάνησαν οι καλλιμαρσί, ένας από εκείνους που τούς σίχθηκαν άγρια, ήταν και ο μακαρίτης Ροΐδης, ο άποιος κυριόλεκτικος τούς έτάσασε, κάτω από τη φαρμακική του εφρονία.

Τού απάντησανε τότε και οι καλλιμαρσί :

«Ο Ροΐδης είνε χαλαστος και όχι πιαστος. Αν θέλει να γραμίσθ είδαλα, δέν έχει όμως και τη δύναμη να άναστήλωση νέα. Τά όπλα του είνε δαιναικά πάντοτε και όργανα...έλης ιδέας. Η δημιουργία και η πρωτοτυπία, που χαρακτηρίζε τον καλλιτέχνη ή τον φιλόσοφο, του λείπει. Είνε ένα είδος savant με στερήμαλο και όπισθοδρομικό πλάνο savant !...»

Ο μακαρίτης Κόρος Άδωνις, της «Εστίας», άμα τά διάβασε όλα αυτά, ελε :

—«Α, τούς κακούργους !... Βάλλθησαν να τον πετιάνον τον άνθρωπο από τά...γέλια !...»

Όταν ο πριγκιπή Γεώργιος ήταν Υπάτος Άρμοστής της Κρήτης, είχε βγή μιá μέρα περίοιτο στα Χανιά. Στο όδρομο του, βλέποντας άνοχη την πόρτα της επαύλειος του Βεζήτ έφάνθη, μπήκε μέσα. Ο κηποιός της επαύλειος, χωρίς να γνωρίση ποιος ήταν ο επισκέπτης, συνάδενε των παίγματα, για να του δείξη τού περιβάλλον. Σε μιá γωνία του κήπου ο πριγκιπή είδε σφαούς μανταρινιών κομμένων.

—Γιατί τ' άφήνετε τά μανταρινάια έτσι ; ρώτησε. Θά χαλάσουν.

—Αυτά, άφεντικό, απάντησε ο περιβολάγης, τάχε συμφωνημένα και άγορασμένα είνε χριστιανό, μιá τώρα δέν θέλει να τά πάρη, γιατί, λέει, δέν τά δέχονται στην Ελλάδα, και ο μπέης μας ελε να μην τ' άγγίξουμε, γιατί θά κινή ενταδός (δίχη).

—Αήνο, τού ελε ο Γεώργιος, να πάτε στο «Κομάντος (Διοικητήριον), να ρώσετε μιá άναφορά και θά ύποχρεωθί ο άγοραστής να σας τα πληρώση.

—Επειτα ο πριγκιπή ζήτησε από τον κηποιό και τού έκοψε δύο μανταρινάια, των ρώτησε διάφορα πράγματα και όταν έφευγε τού έδωσε ένα χρυσό νασοτόνι για τά δύο μανταρινάια, και τού μαντήλι του.

—Νά τού γεμίσης, τού ελε, μανταρινάια και να μου τού φέρης στη Χαλέπα, την Άρχιεπισκόπη.

—Μά ποί θά σοί τού φέρο, άφεντικό ;

—Στό σπίτι του Μητροστάη.

—Και ποίον θά γεμίσης ;

—Φέγε τε εκεί που σοί λέω, και θά με βρήξ...»

Και ο πριγκιπή, αφού χαρίστηκε τον περιβολάγη, έφυγε.

Τότε εκείνος, εκλήματος για τη γενναιοδορία του επισκέπτη του, πήγε άμέσως στη γειτονική έπαυλη Κοκκομαρσί και διηγίθηκε στους άλλους συνάδελφους του τό παραπάνω έπεισόδιο.

Εκείνοι μόλις άκουσαν ότι ο άγνωστος καθότανε στη Χαλέπα, στο Μητροστάη τού σπίτι, φώναζαν :

—Μωρέ ο πρίντζηας ήτανε !...»

Κόκκαλο έμεινε ο Τούρκος περιβολάγης όταν άκουσε ότι αυτός που τού μιλούσε τόσο ύβρα, τόσο καταδεχτικά, ήταν πριγκιπή, ένα βασιλόπουλο !...»

—Και να μη τού νοιάσω ! μονολογούσε. Και να μη τού νοιάσω !...»

Την ήμερα λοιπόν της Πρωτοχρονιάς ο Τούρκος έβηγε στον πριγκιπή να τού εκλετάει μανταρινάια, που βρισκόντανον στο περιβάλλον, όχι όμως στο μαντήλι που τού έδωσε ο Γεώργιος, αλλά σ' ένα κομμάτι, τού άποιον είχε σκεπάσει από πάνω με λουλούδια και μ' έναν κειθάρηνα πλουσκωνημένο. Τό πριγκιπήκό μαντήλι τού κράτησε ως ένθημα !...»